

LIBRIS

We know
books

Copyright © 2021

Editura File de lumină

Toate drepturile rezervate

Redactare: Florentina Mateescu

Imagine copertă. <https://pixabay.com>

Tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României

MATEESCU, FLORENTINA

Geneza : să fie lumină! / Florentina
Mateescu. - București : File de lumină,
2021

ISBN 978-606-95142-6-9

2

<https://www.youtube.com/c/FlorentinaMateescu>

www.facebook.com/mateescufiori

www.mateescuflorentina.ro

tel. 0728.179.116 / 0722.908.037

Florentina Mateescu

GENEZA

PRIMUL VOLUM AL TRILOGIEI

Să fie lumină!

**Editura
File de lumină
București, 2021**

- Prin înmulțire s-ar obține creșteri exponențiale, pentru care am avea nevoie de multă Cunoaștere. Iar acele creșteri ar reprezenta infinitatea de variabile de experimentat.

Acel proces este specificul unei **Creații a VIITORULUI!**

Ce ai putea semnifica în recapitulare?

- Constituțional, toți avem extrasimțuri; le putem folosi **când credem** aceasta;
- **Creația** este realizată prin **fractalizare**: întregul se găsește în parte și partea în întreg;
- **Expirația lui Brahma – Dumnezeu masculin, Tatăl** – generează **Creația**;
- **Inspirația lui Brahma – Dumnezeu feminin, Mama** – după experimentare, **Creația** se întoarce **la Sursă**;
- Creșterea viului este **echilibrată** prin **Numărul de Aur**;
- **Creația** este mereu **în echilibru** – simbol **Tao / Yin-Yang**;
- Înmulțirea numerelor din Șirul lui Fibonacci ar constitui **algoritmul unei alte Creații**.

ACEASTĂ CARTE S-A SCRIS ÎN 6 ZILE!

CUPRINS

Mulțumiri	5
Prefață	6
Nota autoarei	12
BIBLIA	18
ÎNCEPUTUL CARE LIPSEȘTE	27
DE CE EXISTENȚĂ?	48
NEVOIA DE EXISTENȚĂ	61
ÎNAINTEA LUMINII	74
TRASEUL CREAȚIEI	101
CREAȚIA	124

BIBLIA

Inițial, aș fi vrut să pun titlul ”Cuvânt introductiv despre Biblie”, ceea ce nu s-a potrivit pentru că ar fi fost cam lung preambulul Cărții— și sunt puțini cei care citesc aceste părți explicative ale lucrărilor.

Mai mult, Marele meu Ghid s-a impus cu fermitate, semn că deja conexiunea s-a realizat și putem să începem plimbarea prin spațiile ancestrale.

Așadar: BIBLIA!

Este bine să cunoaștem cu toții faptul că Biblia este cea mai răspândită carte de pe glob.

Ea a fost editată, de-a lungul timpului, în aproximativ șase miliarde de exemplare (conform celor menționate de sursele religioase) și este un record demn de luat în seamă ținând cont că în prezent— deși suntem în jur de șapte miliarde și jumătate de oameni pe planetă— creștinismul nu are cea mai mare pondere între religiile lumii.

Din alt punct de vedere, scrierile biblice se aplică și altor religii, nu total, desigur, dar cu multe aspecte comune, ceea ce face ca universalitatea biblică să își

justifice sensul. În fond, se vorbește despre același Creator și despre elemente ale aceleiași Creații în toate religiile.

Este firesc să fie o bază largă comună.

Este normal și să existe diferențe date de puncte de vedere diferite, de concepții existențiale diferite, de factorii de mediu, economici, educaționali, istorici, politici, etc.

Din cercetările despre vechimea textelor biblice aflăm că începuturile sunt estimate în urmă cu 3500-3800 de ani.

Vorbim despre o perioadă în care scrisul nu era la fel de facil ca acum, ci dimpotrivă, în acea vreme, se scria pe pergamente, care erau scumpe, iar scribii erau puțini și învățații - și mai puțini.

Această situație a făcut ca unele scrieri să se piardă în timp, depozitarea scrierilor fiind făcută în locuri unde nu a rezistat suportul material- pergamentul, acesta degradându-se în urma umidității atmosferice sau a altor factori.

Nici copierea textelor nu era neapărat organizată ca scop, de a lăsa o moștenire scrisă generațiilor de peste milenii. De altfel, pentru acest proiect era nevoie de o pregătire specială.

Oamenii care au dezvoltat conștiința grupului societal și a necesității de a transmite informații urmașilor au avut și ei o durată limitată de viață și posibilități limitate de a scrie și multiplica înscrisurile

despre cunoașterea străveche.

Dar, pentru că erau conștienți de necesitatea de a transmite învățăturile oculte în timp, le putem fi recunoscători pentru efortul deosebit pe care l-au făcut și căruia se datorează faptul că, din scrierile găsite, s-a construit Biblia.

Câtă lume a citit Biblia?

De la început până la sfârșit?

Nu mulți.

Câți din cei care au citit-o; au înțeles-o?

Foarte puțini.

Ceea ce a rămas fiecăruia dintre cititori a fost mesajul pe care îl putea percepe în funcție de Cunoașterea pe care o avea.

Astfel că, fiecare dintre cei care au citit Biblia a înțeles ceea ce a putut el în acel moment al existenței sale – pentru unii, această carte este o înșiruire de fapte fantastice, pentru alții – o poveste a unor timpuri demult apuse, pentru alții – Cartea Sfântă, despre care vorbesc cu religiozitate, chiar dacă nu înțeleg foarte clar motivul pentru care fac aceasta; pentru unii poate părea o scriere istorică, asemenea unui manual de istorie, în care sunt descrise evenimente derulate în trecut, cu scopul de a servi drept învățătură celor din prezent; pentru unii poate fi un amalgam greu de înțeles.

Iar lista de reacții poate continua.

Ceea ce este notabil este o separare a oamenilor în două mari grupe – cei care cred în Biblie și cei care nu cred (vorbind despre creștini, pentru care Biblia este considerată Cartea Sfântă, așa cum fiecare religie are propria sa Carte Sfântă).

O primă întrebare: de ce a apărut segregarea aceasta în poziții diametral opuse?

Cum se poate ca același text să genereze o astfel de dihotomie?

Precizez că acum mă refer la publicul cititor al Bibliei, nu la cei care o studiază, mai ales din spațiul cleric, căci acolo se destăinuie ceea ce este dincolo de cuvinte, ce este scris printre rânduri; informații pe care, în măsura în care ni s-a permis accesul, le-am citit și le vom citi și noi, printre rânduri, sau vom semnifica în mod explicit ceea ce este scris, dând sens acolo unde înainte nu putea fi găsit.

Atât cât avem accesul acum și cât este nevoia noastră din acest moment.

Revenind la cele două categorii despre care vorbeam, sunt oameni care- fie din religiozitate, fie din educație sau dintr-o acceptanță mai pronunțată- nu contestă învățăturile, ci le iau ad litteram.

Deci, atât cei care cred fără să cerceteze, cât și cei cărora le este explicat sensul, cred în Biblie, în învățăturile cuprinse în ea.

De asemenea, cred și cei care o citesc întru cunoaștere și o înțeleg, căci este o carte scrisă cu

multe simboluri, inserate în limbajul accesibil tuturor. De aceea, este nevoie să se treacă dincolo de simbol și să se citească semnificația. Pentru aceasta, este nevoie de cunoaștere.

Ce se petrece, însă, cu acea categorie care neagă semnificația sau veridicitatea informațiilor biblice?

Pe de o parte, există oameni care cred apriori ceea ce li se spune; dar, pe de altă parte, există și oameni care nu cred nimic fără să verifice, fără să înțeleagă mecanismele.

Așa cum spuneam, o reacție de rezistență vine din partea celor care doresc să înțeleagă procesele.

„Cereți și vi se va da; **căutați și veți afla**; bateți și vi se va deschide” (Evanghelia după Matei, 7). Există îndrumarea pentru studiu.

„Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor.” (Psalm 118, 2). Se spune și unde găsim răspunsul – în inimă. Când vom înțelege ce înseamnă inima și rolul ei.

Dar despre aceasta vom discuta puțin mai târziu.

La cei care cred, factorul de acceptanță poate fi și credința din toată ființa – cel mai rar fenomen pe care l-am întâlnit; cu alte cuvinte, încă avem de făcut pași spre acest aspect al existenței.

Deci, poate să fie vorba de a crede din suflet, de a accepta miracolul ca pe o normalitate, știind că lumea are și fantasticul ei, căci, dacă nu ar fi existat acest aspect al existenței, nici nu s-ar fi vorbit despre el.

Dar, repet, mai rar această categorie de oameni.

Cea mai răspândită cauză a acceptării pleacă din educație, care a transmis o informație înainte ca micuțul să fie la vârsta la care să vrea să o verifice; însă, auzind-o în mod repetat, o ia ca atare și, treptat, devine un adevăr care nu mai are nevoie să fie verificat.

În trecut, cei mai mulți oameni nu știau să scrie, iar ceea ce știau, aflau de la preoți, care citeau, explicau, predicau sau le descriau picturile din icoane sau de pe pereții bisericilor, căci această formă vizuală avea cel mai mare impact în reținerea informațiilor. Iar oamenii credeau pur și simplu.

Ei nu puneau la îndoială existența Divinului, pentru că îl vedeau în manifestările Lui din viața lor: vedeau rodul pământului, ploaia, creșterea și dăinuirea pădurilor, rodirea pântecelor și venirea pe lume a unor ființe asemenea părinților; dar vedeau și ”năcazul”, care lovea, producea pierderi, suferințe, dureri. Și omul gândea că sunt pedepse de la Dumnezeu.

Poate că, fără aceste ”pedepse”, omul nu ar fi avut atâta fermitate în credința că există o Forță Divină, ci ar fi considerat că ”ce vine, se cuvine!”

Au existat, desigur, și gânditorii, care contestau Cuvântul biblic, așa cum sunt și astăzi.

În ultima vreme, a mai apărut și o categorie de oameni care ”îngHITE CE I SE DĂ” – adică, dacă informația vine dintr-o sursă credibilă, investită ca sigură, o acceptă fără rezerve, fără să mai facă vreo

A apărut și o lentoare în procesul gândirii, în defavoarea celor care se lasă seduși de comoditatea de moment a primirii de informații gata procesate, căci vine timpul când se constată cu regret că s-au pierdut repere de viață, în acest mod.

Dar, fiecare are propriul traseu de viață și pe acela îl urmează, acela fiind și cel corect pentru sine, căci pe acela **poate** merge.

Așa cum școlarul de clasa întâi nu i se poate cere să rezolve integrale sau logaritmi, nici adulții nu au ajuns cu toții la nivelul spiritual al integralelor sau logaritmilor metacunoașterii.

Vorbim despre momentul actual, despre acest **acum**, ceea ce înseamnă că o vor face la un moment dat, în viitor, atunci când vor fi pregătiți.

Așa este corect.

Așadar, ceea ce știm despre Biblie este că îi lipsesc părțile de început, că lipsesc părți și din conținut, fie datorită degradării, fie altor cauze istorice, politice, etc.

Nu a ajuns degeaba să fie considerată Cartea Cărților, ci pentru că sunt oameni care, de-a lungul timpului, au păstrat viu mesajul ei ascuns, dându-l mai departe din generație în generație, transformând-o într-un izvor de cunoaștere și înțelepciune.

Cu sinceritate vă mărturisesc că nu am descifrat toate tainele ei, sunt departe de aceasta, dar ceea ce am înțeles vă ofer cu multă iubire, ca să aducă și în viața voastră magia pe care a adus-o în viața mea.

Modul în care vom vorbi despre Învățăături este cel apropiat sufletului și minții mele, adică analizând, explicând și raportându-ne la cunoștințe generale, pe care le-am asimilat cu toții în anii de școală, astfel încât să înțelegem că informațiile le știm, doar că nu am făcut legăturile în mod conștient; nu am asamblat ce știam într-un tablou coerent, din care facem și noi parte, cu existența noastră, cu sensul vieții, cu motivul pentru care suntem aici și acum, cu sensul Creației și cu răspunsurile la majoritatea întrebărilor care ne-au frământat vreodată.

Un pol deosebit de important al acestui demers este înțelegerea faptului că informațiile biblice nu sunt doar revelații mistice, ci ele sunt informații profund științifice, care încep să poată fi traduse parțial de știința destul de avansată a zilelor noastre.

Biblia a fost scrisă într-o formă care să dea explicații pentru fiecare nivel de înțelegere - explicații diferite, în funcție de nivelul cunoașterii spirituale.

La capătul drumului, la acest final de program dimensional, când noi ajungem firească la cunoaștere, se relevă forma ei completă de informare, care ne arată configurația matriceală a lumii în care

trăim; de asemenea – **unind** într-o formă complexă **cunoașterea spirituală cu cea științifică** – ne arată Calea ieșirii din matricea mentală a lumii 3D - în care am trăit până acum, dar și Calea de accesare a lumii 4D - care s-a deschis, dar pentru care trebuie să ne trezim din lentoare și din adormirea spirituală, pentru a fi compatibili cu ea.

Vom vedea factorii dihotomici care au creat separări în mintea noastră, izolând sisteme, spații, sectoare de viață, de cunoaștere, ținându-ne captivi în propria minte.

Despre acestea vom tot povesti, până la clarificare.

ÎNCEPUTUL CARE LIPSEȘTE

Dacă Începutul lipsește, de unde știm aceasta?

Putem doar presupune că scrierile de început s-au pierdut în timp, dar nu putem avea o certitudine veridică în această direcție.

Și atunci, cum putem afirma că începutul lipsește?

Și, mai mult, cum se poate descrie acest început care lipsește?

Desigur, din logică și din conexiuni.

Voi puncta și ceea ce am primit prin vizualizare / revelație, dar, din respect pentru mintea mea, mereu am căutat și explicațiile logice, raționale, științifice. Și cu același respect tratez și mintea ta.

Din fericire, deși totul are o complexitate greu de imaginat, părțile componente se remarcă printr-o simplitate uluitoare, ceea ce ne ușurează sarcina de a înțelege mesajele, pentru că vom merge cu pași mici și vom discuta fiecare aspect până îl vom înțelege.

Voi folosi ca bază de lucru Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament, în traducerea lui Dumitru Cornilescu, Ediția a 2-a, revizuită ortografic, București, Casa Bibliei, 2016.

&

Primele cuvinte ale Bibliei sunt: „La început Dumnezeu a creat...” (Gen. 1:1).

„La început Dumnezeu a creat...”

„La început, Dumnezeu...”

„La început, **Dumnezeu**...”

Exact: ne spune că **există Dumnezeu!**

De la ÎNCEPUT! Adică: Dumnezeu era ÎNCEPUTUL! Pentru că nu ni se pomenește de nimeni altcineva!

În partea introductivă, care lipsește, cel mai probabil despre acest aspect se vorbea. Despre existența lui Dumnezeu!

Și ce ne mai spune această formulare, în care existența lui Dumnezeu este subînțeleasă, dar indubitabilă?

Vorbind așa despre EL, deducem că deja a fost cumva prezentat, deoarece cititorul știe deja despre cine este vorba – despre Dumnezeu, Cel despre a cărui existență deja am fost informați în partea introductivă, în scrierile anterioare. Despre care autorul știe și le cunoaște conținutul, pentru că nu simte nevoia să ne

mai prezinte cine este Dumnezeu.

Putem să facem o analogie cu cărțile pe care le-am citit și unde există personaje. Scriitorul, chiar dacă începe cu un nume al unei persoane / personaj, cu un dialog sau orice altceva în forma în care a gândit el să te atragă în lectura cărții lui - îți povestește cine este personajul cu care a debutat, pentru că trebuie să știi despre cine îți vorbește, ca să continui lectura. Dacă ar începe să îți vorbească despre personaje pe care nu ți le prezintă, nu ai înțelege ce vrea să îți spună și nu ai citi mai departe.

Însă, după felul cum este scrisă, Biblia nu are intenția de a se juca cu mintea noastră. Ea este scrisă ca să o înțelegem.

Este scrisă într-o perioadă în care oamenii nu scriau ca să aibă o ocupație sau o sursă de venit din scris. Adică nu scriau ficțiuni, pentru că nu interesau pe nimeni. Oamenii din jur nu știau să scrie și să citească.

Scrierea unei lucrări presupunea eforturi substanțiale, iar acestea se făceau dacă autorul considera că merită efortul.

În concluzie, în partea lipsă, ni se spune că **există Dumnezeu.**

Încă **de la început.**

Și **este singura prezență** despre care ni se spune.

Și că El este ființa despre care se va povesti, pentru că El este protagonistul acestei Cărți.